Annus XIV – Vol. XIV 5 Ianuarii 1922 Num. 1

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Benedicti Pp. XV: Litterae Apostolicae, p. 5; Epistolae, p. 7.

Acta SS. Congregationum: *S. C. de Propaganda Fide:* Decretum de novo Collegio Missionum in Urbe, p. 14. - *S. C. Rituum:* I. Pistorien. Confirmationis cultus B. Andreae Franchi, Ep., p. 16; II. Taurinen. Introductionis causae S. D. Leonardi Murialdo, p. 19; III. Philadelphien. seu Budvicen. Decretum super virtutibus Ven. Ioannis N. Neumann, Ep., p. 23.

Acta Officiorum: *Pontificia Commissio de re Biblica:* Declaratio de additione variarum lectionum editionibus versionis vulgatae, p. 27.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Nota delle Congregazioni per l'anno 1922. - Segreteria di Stato: Nomine, onorificenze. - Maggiordomato: Nomine. - Necrologio, p. 28-32.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXII

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, Lib. 12. — Extra Italiam, *Frs.* 15.
Unius fasciculi, Lib. 2 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XIV, n. 1 - 5 Ianuarii 1922)

ACTA BENEDICTI PP. XV

Litterae Apostolicae

PAG.

Prope a litore. - Titulus ac privilegia Basilicae minoris pro ecclesia Sanctae Trinitatis Caesariburgi ex dioecesi Constantiensi. - *2 decembris 1921* 5

Epistolae

I. *Libenter quidem.* - Ad R. P. D. Petrum Pisani, Archiepiscopum tit. Constantiensem, Delegatum Apostolicum in Indiis Orientalibus: nonnulla paterne admonens in Ecclesiae utilitatem. - *15 octobris 1921* 7

II. *Libenter admodum.* - Ad R. P. Paulum Manna, seminarii Ducentani « a Sacro Corde Iesu » missionibus exteris provehendis moderatorem: de hoc novo missionali instituto vehementer gratulatur. - *7 novembris 1921* 10

III. *Non ab re* - Ad R. P. D. Amadeum Casabona, episcopum Clavarensium: occasione dioecesanae Synodi clero nonnulla inculcat nostra aetate necessaria. - *14 novembris 1921* 13

IV. *Consilium.* - Ad R. P. D. Aloisium Ferri, episcopum Montis Alti: de quadringentesimo Sixti V natali celebrando. - *9 decembris 1921* 14

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

Decretum. - Novum Collegium missionum a Sancto Alexio de Falconeriis O. S. M. in Urbe erigitur. - *25 ianuarii 1921* . . 15

S. CONGREGATIO RITUUM

PAG.

I. *Pistorien.* - Confirmationis cultus ab immemorabili tempore praestiti Servo Dei Andreae Franchi, episcopo Pistoriensium, Ordinis Praedicatorum, beato nuncupato. - *23 novembris 1921.* 16

II. *Taurinen.* - Introductionis Causae Beatificationis et Canonizationis Servi Dei Leonardi Murialdo, sacerdotis et fundatoris Piae Societatis a Sancto Ioseph. - *23 novembris 1921* 19

III. *Philadelphien. seu Budvicen.* - Decretum super heroicitate virtutum Ven. Servi Dei Ioannis Nepomuceni Neumann, episcopi Philadelphiensis, e Congregatione Sanctissimi Redemptoris. - *11 dec. 1921.* . 23

ACTA OFFICIORUM

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA

Declaratio de additione variarum lectionum in editionibus versionis vulgatae veteris et novi testamenti. - *17 nov. 1921* . . . 27

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti: *Nota delle Congregazioni da tenersi nell'anno 1922* . 28

II. Segreteria di Stato: *Nomine, onorificenze* 29

III. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* . 31

IV. Necrologio 32

ACTA
APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ANNUS XIV - VOLUMEN XIV

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS
MCMXXII

Annus XIV - Vol. XIV 5 Ianuarii 1922 Num. 1

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

LITTERAE APOSTOLICAE

TITULUS AC PRIVILEGIA BASILICAE MINORIS PRO ECCLESIA SSMAE TRINITATIS CAESARISBURGI EX DIOECESI CONSTANTIENSI.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Prope a litore maris in gallica civitate Caesarisburgi, intra Constantiensis dioecesis fines, ecclesia Sanctissimae Trinitati dicata exsistit, quae inter ceteras eiusdem urbis ecclesias veluti mater ac princeps habetur atque honoratur. Iam vero refert ad Nos venerabilis frater Ioseph Guérard, Episcopus Constantiensis, eandem sacram aedem, iam a saeculo quinto exstructam, sed ob temporis ac bellorum iniurias pluries labefactatam et dirutam, tandem saeculo decimo quinto instauratam vel potius iterum, ampliore forma, exaedificatam fuisse, ac successu temporis bonae artis operibus sive depictis sive sculptis pulchrisque altaribus exornatam. Eadem vero ecclesia postea sacra supellectili locupletata est, et quidem non ea tantum quae ad divinum cultum necessaria videretur, sed etiam quae, copia et pretio, ad ornamentum et decus sacrorum rituum conferret; pluresque in ipsa sacerdotes, quibus archipresbyter praeest, qua decet dignitate, sacra agunt sollemnia aliasque per annum religiosas supplicationes, quibus populares, optimates, magistratus, militaresque duces frequentissimi intersunt. Nil mirum propterea si in eodem templo plures quoque piae sodalitates, indulgentiis privilegiisque ditatae, sint canonice erectae et floreant, quas inter confraternitas Ssmi Sacramenti et sodalitas Tertii Ordinis Sancti Francisci non uno nomine sunt memoratu dignae. Neque

denique praetermittendum est, apud ecclesiam istam Caesarisburgensem, Sanctissimae Trinitati dicatam, cum Beatum Thomam Helyas, e provincia ipsa oriundum, iuvenes diu studioseque ad religiosam vitam, pietatem bonosque mores instituisse, tum, ineunte saeculo decimonono, congregationem Sororum a Misericordia, quarum princeps domus in antiqua Ssmi Salvatoris urbe, vulgo *Le Vicomte* nuncupata, nunc exstat, originem suam duxisse, cum Beata Maria Magdalena Postel, ipsius Congregationis fundatrix, aliquibus sibi sodalibus adiectis, primo ibidem religiosa vota emiserit. Quapropter cum Nos, quo templi ipsius decus augeatur, enixe rogati simus, ut eidem sacrae aedi dignitatem, titulum et privilegia Basilicae minoris impertiri dignaremur, Nos votis hisce adnuendum ultro libenterque existimavimus. Qua re, conlatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi Sacrorum Rituum praepositis, motu proprio ac de certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore, memoratum templum Caesarisburgense, Ssmae Trinitati dicatum, dignitate ac titulo Basilicae minoris perpetuum in modum, honestamus, cum omnibus honoribus, praerogativis, privilegiis, indultis, quae minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque integros effectus sortiri atque obtinere illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die II mensis decembris anno MCMXXI, Pontificatus Nostri octavo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. PETRUM PISANI, ARCHIEPISCOPUM TIT. CONSTANTIENSEM, DELEGATUM APOSTOLICUM IN INDIIS ORIENTALIBUS: NONNULLA PATERNE ADMONENS IN ECCLESIAE UTILITATEM.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Libenter quidem egregios amoris atque obsequii sensus accepimus quibus Nos Indiae catholici e Madraspolitano conventu, in Deiparae honorem habito, ineunte hoc anno prosecuti sunt; eisdemque gratulamur vehementer quod ipse coetus in sollemnem cessit christianae fidei ac pietatis erga Immaculatam Virginem significationem. Iamvero ut rei fructus permaneat, et obsignetur quodammodo promissio coëuntium, qui quidem ad aram sacram polliciti sunt se, Episcoporum ductu, servaturos esse proposita inita, opportunum Nos hic ducimus viam ostendere quam catholicus quisque tum singillatim tum socialiter religiose sequi debeat. Haec via seu norma, uti constat ex Evangelio, ex apostolicis litteris scriptisque sanctorum Patrum, posita est in obedientia fidelium pastoribus legitimis iuxta illud: « oboedite praepositis vestris et subiacete eis ». Etenim Episcopi in sui regendis dioecesibus nullo prorsus modo ex subditorum arbitrio pendent, neque ulli alii in agendis rebus quam Sedi Apostolicae rationem reddere debent, cum soli Petro dictum sit: « Pasce agnos meos, pasce oves meas ». Quapropter officium est tum cleri tum fidelium improbare non modo in se ipsis sed etiam in aliis eum, qui invaluit, *independentiae* spiritum; id enim occasionem praebet religionis nostrae adversariis zizania in vinea Domini disseminandi. Caveant igitur ne in Episcoporum decreta inquirant, cum ea suis sententiis non respondent, neve ipsa percenseant aut parvipendant quoquo modo, privatim vel publice, verbis vel scriptis, uti iam Litteris Nostris encyclicis *Ad Beatissimi Apostolorum* admonuimus: « Nemo privatus, vel « libris diariisve vulgandis vel sermonibus publice habendis, se in Eccle- « sia pro magistro gerat. Norunt omnes cui sit a Deo magisterium Eccle- « siae datum ». Ecclesia est plebs sacerdoti adunata et pastori suo grex adhaerens. Ex quo sequitur cum Ecclesia non esse qui cum Episcopo

denique praetermittendum est, apud ecclesiam istam Caesarisburgensem, Sanctissimae Trinitati dicatam, cum Beatum Thomam Helyas, e provincia ipsa oriundum, iuvenes diu studioseque ad religiosam vitam, pietatem bonosque mores instituisse, tum, ineunte saeculo decimonono, congregationem Sororum a Misericordia, quarum princeps domus in antiqua Ssmi Salvatoris urbe, vulgo *Le Vicomte* nuncupata, nunc exstat, originem suam duxisse, cum Beata Maria Magdalena Postel, ipsius Congregationis fundatrix, aliquibus sibi sodalibus adiectis, primo ibidem religiosa vota emiserit. Quapropter cum Nos, quo templi ipsius decus augeatur, enixe rogati simus, ut eidem sacrae aedi dignitatem, titulum et privilegia Basilicae minoris impertiri dignaremur, Nos votis hisce adnuendum ultro libenterque existimavimus. Qua re, conlatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi Sacrorum Rituum praepositis, motu proprio ac de certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore, memoratum templum Caesarisburgense, Ssmae Trinitati dicatum, dignitate ac titulo Basilicae minoris perpetuum in modum, honestamus, cum omnibus honoribus, praerogativis, privilegiis, indultis, quae minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt.

Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque integros effectus sortiri atque obtinere illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die II mensis decembris anno MCMXXI, Pontificatus Nostri octavo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. PETRUM PISANI, ARCHIEPISCOPUM TIT. CONSTANTIENSEM, DELEGATUM APOSTOLICUM IN INDIIS ORIENTALIBUS: NONNULLA PATERNE ADMONENS IN ECCLESIAE UTILITATEM.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Libenter quidem egregios amoris atque obsequii sensus accepimus quibus Nos Indiae catholici e Madraspolitano conventu, in Deiparae honorem habito, ineunte hoc anno prosecuti sunt; eisdemque gratulamur vehementer quod ipse coetus in sollemnem cessit christianae fidei ac pietatis erga Immaculatam Virginem significationem. Iamvero ut rei fructus permaneat, et obsignetur quodammodo promissio coëuntium, qui quidem ad aram sacram polliciti sunt se, Episcoporum ductu, servaturos esse proposita inita, opportunum Nos hic ducimus viam ostendere quam catholicus quisque tum singillatim tum socialiter religiose sequi debeat. Haec via seu norma, uti constat ex Evangelio, ex apostolicis litteris scriptisque sanctorum Patrum, posita est in obedientia fidelium pastoribus legitimis iuxta illud: « oboedite praepositis vestris et subiacete eis ». Etenim Episcopi in sui regendis dioecesibus nullo prorsus modo ex subditorum arbitrio pendent, neque ulli alii in agendis rebus quam Sedi Apostolicae rationem reddere debent, cum soli Petro dictum sit: « Pasce agnos meos, pasce oves meas ». Quapropter officium est tum cleri tum fidelium improbare non modo in se ipsis sed etiam in aliis eum, qui invaluit, *independentiae* spiritum; id enim occasionem praebet religionis nostrae adversariis zizania in vinea Domini disseminandi. Caveant igitur ne in Episcoporum decreta inquirant, cum ea suis sententiis non respondent, neve ipsa percenseant aut parvipendant quoquo modo, privatim vel publice, verbis vel scriptis, uti iam Litteris Nostris encyclicis *Ad Beatissimi Apostolorum* admonuimus: « Nemo privatus, vel « libris diariisve vulgandis vel sermonibus publice habendis, se in Eccle- « sia pro magistro gerat. Norunt omnes cui sit a Deo magisterium Eccle- « siae datum ». Ecclesia est plebs sacerdoti adunata et pastori suo grex adhaerens. Ex quo sequitur cum Ecclesia non esse qui cum Episcopo

non sit. Secus enim agentes sacerdotes vel laici, acatholicos, quos inter versantur, imitarentur, scandalum eisdem et ansam praestando ut a verae Ecclesiae sinu remoti permaneant. Operam potius navent suo Episcopo, reverenter eidem obsequendo; neque - etsi integrum cuique est ad Apostolicam Sedem iusta de causa provocare - praetexant, ut se ab Ordinarii auctoritate et iussis subducant, velle se praescriptiones sequi ab eadem Apostolica Sede vel ab aliis Episcopis pro sua cuiusque dioecesi fortasse latas. Quod si interdum quasdam suas animadversiones vel optata Ordinario referre censerent, obsequenter id faciant, atque dumtaxat ob veritatis triumphum maiusque Ecclesiae bonum, numquam vero imponendo vel minitando, aut, quod peius esset, civiles auctoritates, ecclesiasticis negotiis prorsus extraneas, adeundo. Verumtamen iurisdictio Episcoporum non modo in iis exercetur quae ad religiosas et ecclesiasticas res pertinent, sed in ceteris etiam quaestionibus cuiusvis naturae, quae directe vel indirecte cum Ecclesiae sanctae emolumento animarumque salute coniunguntur. Itaque Episcopi triplici sua potestate utentes, ***magisterii*** scilicet, ***ministerii*** atque ***regiminis***, tueri debent et auctoritative moderari quae sequuntur: tum ***administrationes ecclesiasticas***, quamvis in iis regundis laudabili opera utantur sacerdotum vel laicorum, cum Episcopus renuntiatus sit in canonibus sacris tutor natus cuiuslibet pii operis vel fundationis: tum ***catholicam iuventutis educationem***, quae quidem numquam a religiosa institutione seiungenda est; cum enim Servator Dominus de se loquens professus sit « unus est magister vester, Christus », Christus vero in persona Episcoporum vivat ac doceat, iuxta illud « qui vos audit me audit », ipsorum est legitimas ferre normas quas magistri catholici perdiligenter sequantur in iis quae ad scholas catholicas et ad clericorum conformationem in Seminariis maioribus vel minoribus spectant: tum denique ***necessitudines*** seu ***relationes fidelium cum acatholicis in vita civili***, iudicando si usus et consuetudo cum quibusdam coetibus vel adhaesio quibusdam philanthropicis consociationibus, quae neutrales seu areligiosas se esse dictitent, grave periculum praebeant, in aliquo casu vel regione, a recta fide deficiendi. Praeterea in eo qui praeest non solum persona hominis sed, quavis ratione posthabita, Deus ipse conspiciendus est qui nos alloquitur, admonet, moderatur, iuxta illum Scripturae locum: « tamquam Deo exhortante per nos » (II *Cor.*, v, 20). Omnes profecto exoptant, etiam in religiosis rebus, se ab iis gubernari qui sint eiusdem nationis; in quo quidem improbandi non sunt illi Indiae catholici qui ab indigenis Pastoribus se regi vellent. Huic optato numquam sane adversata est Ecclesia, quandoquidem in ea non est « Gen-

« tilis et Iudaeus, circumcisio et praeputium, barbarus et Scytha, servus « et liber », neque est *acceptio personarum*: idque luculenter ex eo liquet quod Pontifices Maximi summam curam semper adhibuerunt ut clerus indigena cotidie magis in sanctimonia doctrinaque proficeret. Verum Ecclesiae tantum est decernere tempus quando eidem optato satisfieri conveniat; Ecclesiae, inquimus, quae singularium dioecesium utilitatibus tamquam e specula invigilans, iam antiquitus missionales miserat, qui per asperrima quaeque itinerum, miseriarum, persecutionum, christianum nomen regionibus istis inferrent. Quisquis igitur, rerum eventus praecipitando, iudicium Romae quomodocumque, voce scriptisve, praevenire contendit, contumacem simul et inobsequentem se praebet erga Iesu Christi Vicarium, quasi Eidem non sit curae de filiorum Indiae salute atque prosperitate. Sed inter alia quae in Mariali conventu acta sunt, illud etiam constitutum esse comperimus ut opera missionariorum in convertendis ethnicis ad Christi fidem in dies promoveretur. Ad hanc rem, uti pluries ediximus, nihil est Nobis optatius quam praedicando Evangelio non modo europaei sacerdotes, verum etiam indigena clerus det operam, cum ipsius maxime, prae ceteris, munus sit populares suos infideles ad Ecclesiae amplexum vocare et perducere, ut illa verba decessoris Nostri f. r. Leonis XIII quantocius felicem habeant exitum: « Filii tui, India, administri tibi salutis ». Meminerint Indi omnes quantum valeret ad ethnicorum conversionem, priscis illis Ecclesiae temporibus, christianorum exemplum qui tamquam fratres inter se diligebant. Hos igitur ipsi sequantur, et, dissidiis compositis, ita et concordia inter se coniungantur et legitimae auctoritati subsint, ut in pace et caritate Christi semper permaneant *cor unum et anima una;* quae vitae ratio plurimum quidem conferet ad ethnicorum conversionem. Nec omittant pastoralia Episcoporum munia (nimis quantum iam gravia), allevare, seque gratos praestare erga tam strenuos inclytorum Ordinum et Congregationum alumnos, qui vitam viresque pro Indiae emolumento impendunt. Quod si fecerint, sciant magnum se Nobis quoque solatium allaturos: peculiari enim amore Indos prosequimur; inter ipsos quodammodo per Delegatum Nostrum versamur; nihilque faciemus reliqui ut, quavis soluta quaestione et tranquillatis animis, India christianis omnibus Asiae communitatibus in exemplum praefulgeat. Atque interea validissimam opem magnae Dei Matris implorantes, quae in Mariali conventu ***Patrona Indiae*** renuntiata est, ac fore confisi ut « Qui incepit « in vobis opus bonum, ipse perficiat, confirmet solidetque », in auspicium donorum caelestium itemque ut praecipuae benevolentiae Nostrae signum, tibi, venerabilis frater, Episcopis omnibus istius regionis, uni-

versoque clero ac populo unicuique eorum concredito, apostolicam benedictionem effuso animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XV mensis octobris MCMXXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD R. P. PAULUM MANNA, SEMINARII DUCENTANI « A SACRO CORDE IESU » MISSIONIBUS EXTERIS PROVEHENDIS MODERATORI: DE HOC NOVO MISSIONALI INSTITUTO VEHEMENTER GRATULATUR.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Libenter admodum certiores facti sumus a dilecto filio Nostro Cardinali Praefecto S. C. de Propaganda Fide, Seminarium, augusto Cordi Iesu dicatum, Ducentae, Aversanae dioecesis in Campania, munificentia pientissimi canonici Aloisii Grassia, nuper defuncti, esse conditum, eo quidem consilio ut missiones sacrae apud infideles promoverentur; in hoc enim salutarem fructum perspicimus ex encyclicis Litteris *Maximum illud* proficiscentem, quae quidem feliciter, propitio Deo, in dies nova capiunt incrementa. Profecto exoptandum erat ut etiam in inferiore Italia missionale institutum excitaretur, iis non absimile quae in aliis septentrionalis Italiae urbibus iam florent: quapropter valde nunc de Ducentana domo gratulamur, utpote quae plurimos Evangelii praecones, divino nutu, per inferiorem Italiam suscitatura sit. Huius spei certe non fallet eventus, si Episcopi earum regionum simul cum clero, nobis obsequentes, non modo missionales vocationes foverint, sed etiam bonos omnes hortati erunt ut rem precibus ac stipe adiuvent. Ceterum omnes norunt quam munifice conferre soleat meridionalis Italiae populus ad ea omnia quae ad magnificentiam sacri cultus pertineat; sed quomodo melius Deus coli potest quam ipsius Dei regnum per terrarum orbem propagando? Iamvero non pauci fuerunt ex Italia meridionali qui, hoc in campo, de christiana civilique re bene meriti sunt; in primisque ille Dei famulus Matthaeus Ripa, qui anno MDCCXXIV pium opus *a Sacra Familia Iesu Christi* seu *Collegium Sinense* Neapoli constituit; is enim multis peragratis Caelestis Imperii regionibus, nonnullos bonae spei adolescentes illinc abduxit, ut iidem rite a pietate litterisque instructi, populares

suos deinceps ad christianam fidem converterent. Non defuit autem Deus sanctis viri coeptis; opportuna enim catholicorum ope, Collegium Sinense diu quidem eximios missionales Ecclesiae suppeditavit, ex quibus adhuc nonnulli supersunt. Meminerint qui sunt ex inferiore Italia plurimos sane populares suos in variis Ordinibus Institutisque dedisse operam sacris missionibus, et aliquos, vel recens, suum sanguinem pro Fide effudisse. Recte factorum memor quae a maioribus acta sunt, meridionalis Italiae clerus populusque par sit huic tempori missionalis incrementi, id Seminarium considerans non modo ad Aversanam dioecesim, sed ad omnem meridionalem Italiam pertinens. Quo autem generali emolumento, non particulari dumtaxat, id opus haberetur, Sacra Congregatio de Propaganda Fide ut suam propriam hanc institutionem accepit, atque, se advigilante, eam tradidit regendam Mediolanensi Exterarum Missionum Societati, utpote quae, cum plurimos sollertesque Evangelii praecones Ecclesiae praebuerit, et quandam habet apostolatus sacri traditionem, et spem certam felicis exitus. Velint igitur Episcopi omnes ex inferiore Italia *Seminarium a Sacro Corde Iesu Missionibus Exteris provehendis,* peculiari suo prosequi patrocinio, quandoquidem tantum universae Ecclesiae bonum cum ea re coniungitur. Nos vero quam vehementissime largitati bonorum omnium hoc opus commendantes, id fore pro certo habemus ut, auspice magna Dei Matre, patronis autem Iosepho et Francisco Xaverio, plurimum valitura sit haec nova institutio ad regnum Iesu Domini amplificandum, eoque maiores allatura utilitates quo graviora sunt missionum damna et contraria acatholicorum conata. Tuque, dilecte fili, perge alacriter, uti facis, saluberrimum id opus urgere: nec enim certe Episcoporum adiumenta, quorum Nos diligentiam probe novimus, defutura tibi erunt, neque, multo minus, ipsius Domini auxilia cuius quidem gloriam tantopere promovere tu niteris. Atque in caelestium munerum auspicium itemque ut peculiaris benevolentiae Nostrae pignus, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, et iis omnibus qui quoquo modo rem iuverint, in primisque venerabili fratri Septimio Caracciolo, Episcopo Aversano, cunctoque clero ac populo ipsius dioecesis, effuso animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VII mensis novembris MCMXXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD R. P. D. AMADEUM CASABONA EPISCOPUM CLAVARENSIUM: OCCASIONE DIOECESANAE SYNODI NONNULLA INCULCAT CLERO NOSTRA AETATE NECESSARIA.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Non ab re, post perlustratam primum dioecesim, propositum suscepisti celebrandi dioecesanam Synodum. Quamquam enim, ut nuntias, Clavarensis Ecclesia ea commendatur pietate ac disciplina, de quibus laetari in Domino liceat, Synodi eiusdem celebrationem cum recens promulgatus Codex iuris canonici, tum alia non pauca suadent.

Habes tu quidem, venerabilis frater, in quo ubere cum fructu elabores. De clero enim ac de populo, de fide ac de moribus de cognatisque rebus plurimis tibi in Synodo agendum erit. Quid in unaquaque re praecipiendum vetandumve sit, tu videris. Nos in hoc maxime consilium velimus versetur et opera tua, ut quotquot istic in sortem Domini vocati sunt, sentientes quid nova postulent tempora, *laborent*, *opus faciant evangelistae*, *ministerium suum impleant* non sacrorum tantum perfunctione munerum. Sufficere id forte poterat cum domestico magisterio atque exemplo quisque fidelium vitam exigebat ad omnem virtutis legem. Nunc, versis in deteriora moribus, hoc maxime opus, hic labor eorum qui sacro funguntur munere, prodire in populum in eoque salutariter versari: omni qua licet ope tueri veritatem et ad virtutem invitare atque allicere: in iuvenilem aetatem, tot circumventam insidiis, praecipuas quasdam curas conferre: uti sapienter iis societatum atque operum adiumentis eaque multiplici caritatis industria, quibus exploratum est sacerdotale ministerium fructuosius fieri et obtinere latius. Recte utentibus *omnia cooperantur in bonum*.

Quoad vero bona omina, quae tibi libet sumere a tempore peragendae Synodi, agnoscimus in iis pietatem in Nos tuam; quam rependentes suavissima pietatis vice, caelestium conciliatricem munerum, apostolicam benedictionem tibi, venerabilis frater, omnique tuo clero ac populo peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIV novembris MCMXXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

BENEDICTUS PP. XV

IV

AD R. P. D. ALOISIUM FERRI, EPISCOPUM MONTIS ALTI: DE QUADRINGENTESIMO SIXTI V NATALI CELEBRANDO.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Consilium a Montealtensibus tuis, te duce, initum, singulari solemnitate propediem quadringentesimum Sixti V natalem agendi, Nos equidem laudamus magnopere et probamus. Nam, quando hoc est in mores nostros inductum, ut summorum hominum qui olim fuerint, memoria certis temporum intervallis celebretur, profecto non est hic praetereundus, quem tum animi atque ingenii magnitudine, tum rerum gestarum gloria consentiunt omnes et Pontificem et Principem praestantissimum fuisse. Qui, ut hoc fastigium dignitatis attigit, atque ex hac tamquam specula circumspexit quo loco res esset christiana et publica, incredibili alacritate visus est incumbere ad omnia, quaecumque oporteret, ordinanda: in quo quidem insignem et prudentiam et celeritatem adhibuit, ut mirabile sit, tam multa tamque magna eum tam brevi spatio audaciter suscepta perfecisse feliciter. Isque cum in iudiciis administrandis specimen severitatis iustitiaeque esset, iis temporibus accommodatissimum, tamen nullum miseriarum genus patiebatur esse, cui non largiter pro copia succurreret; hodieque exstant beneficentiae liberalitatisque eius monumenta. Ad ceteras autem eiusdem laudes ille quasi cumulus accedit, quod bonarum artium atque humanitatis commoda et ornamenta magnificentissime promovit: quo nomine multum Sixto V sui splendoris haec ipsa alma Urbs in primis debet. Itaque talis tantique viri a vobis honestari memoriam, a quo maxime ista civitas nobilitata sit, omnino aequum est et consentaneum. Idem autem Nobis pergratum accidit, utpote quod valde opportunum videatur, non modo quia immortalia Romani Pontificatus erga humanam societatem promerita egregie in hoc Pontifice illustrantur, sed etiam quia in hac tam late fusa animorum vel ignavia vel contumacia, cum fere iacet maiestas legum reique publicae auctoritas, aliquid ad roborandam vulgo vel iuris vel officii conscientiam putamus tam clara iustitiae, constantiae severaeque disciplinae exempla posse valere, siquidem in bono lumine collocentur. - Nos igitur, quae vos tanto nomini perpetuum in modum honorando instituere cogitatis, ea libenter, quoad licet, iam nunc parti-

cipamus: tibi autem hoc ultro tribuimus, ut proximo die anniversario natalis Sixti V, post solemne sacrum, populo, ex Nostra auctoritate, benedicas et plenariam peccatorum veniam largiare, usitatis condicionibus lucrandam. Auspicem vero caelestium munerum ac testem benevolentiae Nostrae, apostolicam benedictionem tibi, venerabilis frater, ceterisque qui ex isto *comitatu* seu consilio sunt, et clero populoque tuo peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IX mensis decembris MCMXXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

DECRETUM

NOVUM COLLEGIUM MISSIONUM A SANCTO ALEXIO DE FALCUNERIIS O. S. M. IN URBE ERIGITUR.

Quo abundantius idoneos ministros sacris missionibus apud exteras gentes suppeditare valeat, Sacrum hoc Consilium Christiano Nomini Propagando, cuius potissimum est, pro suo munere, Summi Pontificis studio dilatandae Fidei, nuperrime litteris encyclicis quoque manifestato, obsecundare, in sententiam venit novum Missionum Collegium in hac alma Urbe erigendi, in quo delecti alumni ad sacras expeditiones peragendas, praesertim apud Africae atque Americae gentes, iuxta normam adnexorum statutorum instituerentur.

Ipsius autem Collegii, a S. Alexio de Falcuneriis nuncupandi, sedes figenda pro nunc ad Sancti Nicolai Tolentinatis, apud religiosos Ordinis Servorum Mariae visa est, in meliores aptioresque aedes proxime transferenda.

Hanc vero Sacri Consilii sententiam Ssmus D. N. Benedictus div. Provid. Pp. XV in audientia diei 24 labentis mensis ianuarii, infrascripto S. Congregationis Secretario impertita, approbare ratamque habere dignatus est, ac praesens decretum, quo Collegium praedictum erigitur atque constituitur cum omnibus iuribus ac privilegiis similibus Institutis concessis, confici iussit.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, 25 ianuarii 1921, in festo conversionis sancti Pauli Apostoli.

G. M. Card. Van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

PISTORIEN.

CONFIRMATIONIS CULTUS AB IMMEMORABILI TEMPORE PRAESTITI SERVO DEI ANDREAE FRANCHI, EPISCOPO PISTORIENSIUM, ORDINIS PRAEDICATORUM, BEATO NUNCUPATO.

Inter Episcopos qui saeculo XIV Ecclesiam Pistoriensem gubernarunt, doctrina et vitae sanctitate refulsit Andreas Franchi, decus quoque et ornamentum Ordinis Praedicatorum. Quapropter Pistorienses cives eorumque rectores, ac praesertim illius Ecclesiae praesules, ad Causam beatificationis Servi Dei promovendam, pluries vota deprompserunt atque manus admoverunt. Verum communia vota exsecutioni demandanda curavit Episcopus Pistoriensis Andreas Santi fe. re., qui, anno 1911, Processu ordinaria auctoritate absoluto, de confirmatione cultus immemorialis Servi Dei sententiam favorabilem pronuntiavit actis processualibus ad sacrorum rituum Congregationem transmissis pro ipsorum Apostolica confirmatione. - Antequam de ordine et forma iudicii atque de exitu Causae fiat sermo, aliquid innuere liceat de ortu, vita et obitu, necnon de fama sanctitatis et de cultu ecclesiastico ipsius Famuli Dei. Hic, Pistoriensi in urbe, ex clara progenie de Franchis vel de Bocagnis ortus anno 1335, et a piis parentibus recte institutus, inde a pueritia futurae virtutis et vocationis religiosae praebuit indicia. Adolescens hanc vivendi rationem amplexatus in Ordine Fratrum Praedicatorum, patre ab initio contradicente, habitum religiosum induit in Conventu Pistoriensi Sancti Dominici, die 25 martii anno 1351. Inter alumnos pietate et ingenio praestans, doctoratus gradus Romae summa cum laude assequutus est. Sacerdotio auctus, e Superiorum iussu, variis in scholis docendi munere mirifice ac fructuose fungitur, simulque sacro ministerio, potissimum praedicationis evangelicae ex instituto sui Ordinis, incumbit cum animarum solatio et profectu. Omnem laudem et gloriam non sibi, sed unice Deo referebat bonorum omnium auctori et largitori, apud quem assidua oratione instabat, plures diu noctuque transiens horas ad pedes sanctissimi Crucifixi. Beatissimam Virginem

Mariam cum Iesu Infante ac sanctos Magos peculiari devotione coluit, et Oratorium confratrum nobilium Pistoriensium, sub invocatione ipsorum sanctorum erectum, amplificavit sacrisque redemptionis mysteriis decorari iussit. Episcopo Pistoriensi, Ioanni de Vincentiis, Ordinis Eremitarum Sancti Augustini, vita functo, clero et populo enixe postulante et Summo Pontifice benigne confirmante, suffectus est Frater Andreas Franchi, sacerdos Ordinis Praedicatorum, qui in virtute obedientiae grave episcopatus onus cum metu et tremore suscepit. Qua vero ratione Episcopus Andreas se gesserit in pastorali officio exercendo sufficiat recolere quae de prototypo pastore sanctus Bernardus Abbas scripsit Beato Eugenio Papae III, praesertim in libro IV, versus finem: « De « cetero, considera oportere te esse formam iustitiae, sanctimoniae specu- « lum, pietatis exemplar, assertorem veritatis, Fidei defensorem », etc. Quod confirmatur ex iis quae de ipso Andrea tradidit sanctus Antoninus, Archiepiscopus Florentinus, Servo Dei aequalis: « Prorsus miranda res, « et quasi incredibile negocium, nisi oculis nostris vidissemus; multi « enim et magni et obdurati peccatores tunc conversi sunt ad poeni- « tentiam, quos Deus ad se vocavit anno sequenti, peste grassante.... « Innumerae paces ex mortiferis et diutinis inimicitiis in diversis locis « confectae sunt, confessiones et communiones frequentatae. Mira hospi- « talitas ubique, et benigna susceptio; a communitatibus providebatur « de victu etiam mille hominibus sine pretio ». - Mensae autem episcopalis reditus Dei Famulus ita distribuit ut maiorem partem impenderet pauperibus piisque operibus subveniendis, divini cultus decori sacrisque functionibus provehendis, atque sacellis construendis et ornandis, et reliquam partem minimam reservaret pro suis necessitatibus vitaeque conservatione. Insuper palatium episcopale, quod a fundamentis excitaverat, diversorium erat peregrinorum quibus ipse victum quoque ministrabat ac pedes humiliter lavabat. Quod ita placuit Christo Domino, ut Servo suo, uti fertur, tribueret seipsum recipere sibique inservire sub specie pauperis. - Exactis viginti tribus annis ab episcopatu suscepto, anno 1400, ob rationabiles et iustas causas, de Superiorum consensu, pastorale officium sponte dimisit et in coenobium Sancti Dominici libentius rediit. Tum, orationi rerumque caelestium contemplationi, prout ipse erat inclinatus, liberius totum se dedit; atque supernis donis et charismatibus donatus fuit. Brevi post lethali morbo vexatus est, quem patientissime tulit, eoque ingravescente, Sacramentis Ecclesiae refectus, obdormivit in Domino die 26 maii 1401. In signum et testimonium existimationis et venerationis tum clerus tum populus ad iusta funebria confluxit, Sacrum solemniter peragente ipso Episcopo Matthaeo de Dia-

mantibus, qui Andreae episcopatum renuntianti in dioecesis regimine successerat, adstantibus sodalibus una cum Magistro generali Ordinis Fratrum Praedicatorum. Corpus autem Servi Dei in ecclesiam Sancti Dominici delatum ibique repositum fuit in sepulcro quod paraverat eius frater Bartholomaeus, protonotarius apostolicus et Ecclesiae Pratensi praepositus. Una cum fama sanctitatis statim ab obitu, aequali gradu progressus est cultus publicus et ecclesiasticus Andreae exhibitus, quem ad hanc usque aetatem absque interruptione viguisse ac vigere asserunt et probant Causae actores. Studiose enim colligunt et proferunt argumenta ad rem pertinentia: ex kalendariis in quibus Servus Dei cum aliis Beatis et sanctis Ordinis Praedicatorum adnotatur, ex titulo Beati ore et scripto passim eidem tributo, ex reliquiis, imaginibus, numismatibus publicae venerationi expositis vel fidelibus ad pietatem fovendam distributis. Ipsi actores tradunt quod in praefata ecclesia Pistoriensi Sancti Dominici, ubi corpus asservatur, quotannis die 26 vel 27 mensis maii, festum celebratur Servi Dei, et ad eius corpus exstant tabellae votivae, lampades accensae, aliaque dona oblata in gratiarum actione; atque in ipsa ecclesia floret pia Congregatio sub nomine Beati Andreae instituta, a Romanis Pontificibus recognita et privilegiis ditata. - Hisce aliisque argumentis et documentis, una cum testimonio historiographorum, eorum praesertim qui ab anno 1634 ad annum nostrum de Beato Andrea scripserunt, accurate perpensis, Episcopus Pistoriensis et Pratensis de cultu immemoriali seu casu excepto affirmativam protulit sententiam; atque acta processualia, anno 1911 absoluta, statim Romam ad sacrorum rituum Congregationem transmisit. Quum vero, ob rationes extrinsecas, nobilis haec Causa usque ad hos postremos annos moram passa sit, Rmus P. Ludovicus Fanfani, Ordinis Praedicatorum postulator generalis, a Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papa XV petiit atque obtinuit, per decretum sacrae rituum Congregationis, die 26 aprilis 1920, ut, attentis peculiaribus adiunctis expositis, eadem Causa de cultu immemoriali seu casu excepto agatur apud sacram rituum Congregationem, ad normam veteris iuris, cum dispensatione a recentioribus decretis datis diebus 11 novembris 1912 et 31 ianuarii 1913, confirmatis per Codicem iuris canonici, titulo XXV. « de Processu Servorum Dei « per viam cultus seu casus excepti ». Quae cum ita sint, rogante praelaudato Postulatore generali, vota quoque depromente universi Ordinis Sancti Dominici, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Victorius Amadeus Ranuzzi de Bianchi, huius Causae Ponens seu Relator, in ordinario sacrorum rituum Congregationis coetu subsignata die ad Vaticanas aedes coacto, sequens dubium discutiendum proposuit: *An sententia lata ab*

Illmo et Rmo Dño Episcopo Pistoriensi et Pratensi super cultu ab immemorabili tempore exhibito praefato Servo Dei, seu super casu excepto a decretis sa. me. Urbani Papae VIII, sit confirmanda in casu et ad effectum de quo agitur? Et sacra rituum Congregatio, post relationem Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, omnibus accurate perpensis rescribendum censuit: *Affirmative, seu confirmandam esse sententiam;* die 15 novembris 1921.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem sacrae rituum Congregationi Praefectum relatis, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habuit et confirmavit die 23 eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

TAURINEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI LEONARDI MURIALDO, SACERDOTIS ET FUNDATORIS PIAE SOCIETATIS A SANCTO IOSEPH.

Augustae Taurinorum, die 26 octobris anno 1828, a piis honestisque coniugibus Leonardo Murialdo ac Teresia Rho, natus est Dei Famulus, eique die sequenti per baptismum regenerato in parochiali Sancti Dalmatii ecclesia, nomina Leonardus, Ioannes Baptista, Donatus ac Maria imposita sunt. Octo annos agens, Savonam ductus, apud Scholarum Piarum Patres, qui peculiarem curam circa puerorum eruditionem profitentur, institutus est. Ingenio praestans, obedientia promptus, pietate fervens, Sacramentis recipiendis assiduus, conlegii alumnis praeclara reliquit exempla. A matre in patriam revocatus ac pio et docto sacerdoti Pullini traditus, in huius disciplina, plures doctrinae ac virtutis effecit progressus. Audito sermone de poenis inferni, primum se nomen dare cogitavit Ordini Franciscali Capulatorum, sed, probati viri ecclesiastici consilio suscepto, in clerum saecularem se adscribere voluit

atque, redeunte eius die natali 26 octobris anno 1845, in ecclesia Sanctae Clarae clericalem habitum, a confessario benedictum, libenter induit. In regio athenaeo Taurinensi variis disciplinis addiscendis sedulo incubuit, sed praecipue in Seminario eiusdem civitatis studiis theologicis et Sacrae Scripturae egregiam sane operam navavit, adeo ut in Academiam Solarianam fuerit adscitus et, facto periculo, unanimi doctorum suffragio, laurea theologica meruit decorari atque doctor theologus renuntiari. - Clero Sanctae Mariae adlectus, servato pristino vivendi more, magno fervore et diligenti praeparatione per omnium Ordinum gradus ascendens, ad presbyteratum evectus est, die 21 septembris anni 1851. Sacerdotio vix inito, eius pietas et caritas uberes dederunt fructus per eruditionem puerorum et adolescentium in oratorio ab Angelo tutelari nuncupato et in altero Sancti Aloisii a Ven. Ioanne Bosco condito, quo rogante et comite Rua, anno 1857, Sodalibus Salesianis iucundo animo et ferventi studio se obtulit in laborum et operum socium. - In conlegio etiam Sociarum Iesu et in Instituto parvulorum opificum sacerdotali ministerio salutariter functus est. - Anno 1865, una cum parentibus, Parisios se contulit, ubi, in Seminario Sancti Sulpitii degens, sacras disciplinas ab eximiis professoribus plenius hausit, tum in ipso Seminario tum in Athenaeo, simulque praebuit publica et optima ingenii sui specimina. - Anno post, Taurinum reversus, conlegii artificum regimen tenuit, quo tempore ipse eleemosynas a divitibus atque stipem extra ecclesiae ianuam quaeritare non erubuit ad ipsum conlegium alieno aere gravatum sublevandum. Insuper totus erat alumnis religiose instituendis, quos diligenti praeparatione excitabat ad Sacramenta rite ac devote recipienda, bonosque mores custodiendos ac tutandos. Urbanitate, patientia, sedulitate ipse sibi alliciebat pueros et adultos, pluresque errantes ad rectam viam bonamque frugem reduxisse fertur. Ex eius discipulis non pauci religiosa Instituta ingressi sunt et circiter octoginta sacerdotio aucti. - Neque illius caritas defuit nosocomiis, carceribus aliisque institutis misericordiae operibus addictis, in aegrotorum, captivorum aliorumque egentium levamen et corporis animaeque salutem. Catholicis consociationibus provehendis, tum in Gallia tum in Italia, plures coetus habiti sunt, quibus ipse religionis et patriae incensus amore adstitit, atque in commune bonum, utilem operam dedit mutuaque vice recepit. Inter quos digne commemoratur conventus ille Pedemontanae regionis, apud Montem Vicum, anno 1880, in quo de suis operibus retulit, ceterosque ad similia et maiora excitavit. - Comitatui et Operi Sancti Caroli Borromaei nomine ac patrocinio insignito, vulgo *La buona stampa*, ad ephemerides aliaque scripta

religioni catholicae consona excitanda, imprimenda, evulganda, Leonardus, ab Archiepiscopo Cardinali Alimonda praepositus, pretiosam tulit opem. - Quod Leonardus olim dixerat: « Opus quod nos Superiores et « assistentes agimus, vinculi religiosi merito augeamus », hoc ipse perfecit per se et per selectos iuvenes et viros assistentes. Praehabito enim consilio et incitamento quorumdam sacerdotum et tam Episcopi Albensis quam Archiepiscopi Taurinensis, novam Congregationem religiosam instituendam curavit. Haec Societas, a Sancto Ioseph nuncupata, inaugurata fuit anno 1873, die 19 martii, ipsi castissimo Beatae Mariae Virginis Sponso sacra, eademque die Leonardus primus professionem emisit iuxta regulas in similibus Institutis probatas. Deinceps, die 14 februarii anni 1875, ab Archiepiscopo Taurinensi approbata et successive, anno 1890, decreto laudis honorata, anno demum 1904 die 1 augusti, cum votis simplicibus constituta, confirmationem Apostolicam obtinuit. Piae Societati iure pontificio recognitae, Cardinalis Protector assignatus est, et munus Superioris, cunctis suffragiis, Leonardo delatum, quod ipse, etsi reluctans, tamen sodalibus et praepositis enixe instantibus, cum merito humilitatis et obedientiae suscepit. Auctis eiusdem Societatis alumnis, domibus iam fundatis et florentibus aliae permultae intra et extra Italiam accesserunt cum vario titulo nuncupatae, nempe Oratoria, Patronatus, Conlegia, Orphanotrofia, Scholae Apostolicae aut Agricolae, iuxta peculiarem finem proprium. - Humilis Dei Servus ab ipso nomine fundatoris declinavit, unice intentus ad Superioris munia recte peragenda in gloriam sui Domini et in omne bonum suorum alumnorum prohevendum. Romani Pontificis et Ecclesiae catholicae iuribus et doctrinis addictissimus, sanctorum Patrum ac Doctorum, speciatim sancti Alfonsi Mariae de Ligorio, sequens vestigia, perniciosos errores, potissimum Iansenistarum, validissime impugnavit, paratus ad omnia, usque ad mortem, pro iustitia et libertate Ecclesiae adserenda ac tuenda. - Aegritudine, qua Leonardus diu afflictabatur, mense martio anni 1900 ingravescente, et die vigesimasexta in peius vertente, Sacramentis Ecclesiae devotissime receptis, inter filios et sodales suos, orantes et moerentes, quos sanctis verbis hortatus fuerat et paterno amore benedixerat, homo Dei piissimam animam exhalavit die trigesima eiusdem mensis et anni. Defuncti corpus biduo mansit expositum in cubiculo, confluente, in signum aestimationis et venerationis, multitudine civium; postea, in duplici arca inclusum et in ecclesiam Sanctae Barbarae delatum, funere solemniter peracto, in sepulcretum deductum fuit et, in conditorio familiae depositum, in pace quiescit. - Interim, fama sanctitatis quam Dei Famulus vivens adeptus fuerat, post obitum

magis clara et diffusa, causam dedit ut super ea in ecclesiastica Curia Taurinensi, ordinaria auctoritate, institueretur Processus Informativus, cuius acta, vix absoluta, statim Romam ad sacrorum rituum Congregationem transmissa sunt. Instante autem Rmo Dño Camillo Panizzardi, Piae Societatis a Sancto Ioseph procuratore generali et huius Causae postulatore, attentisque litteris postulatoriis quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Archiepiscoporum et Episcoporum, necnon Capitulorum, et parochorum Taurinensium atque Ordinum et Congregationum regularium, piarum Sodalitatum atque illustrium virorum ac mulierum, quum, servato iuris ordine, atque scriptis Servi Dei revisis, nihil obstet quominus ad ulteriora procedatur, Emus et Rmus Dñus Cardinalis Theodorus Valfré di Bonzo, eiusdem Causae Ponens seu Relator, in ordinariis sacrorum rituum Congregationis comitiis, subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An sit signanda Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, omnibus accurate perpensis, rescribendum consuerunt: *Affirmative, seu signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit;* die 15 novembris 1921.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem sacrae rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servi Dei Leonardi Murialdo, sacerdotis, fundatoris Piae Societatis Sancti Ioseph; die 23 eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

PHILADELPHIEN. seu BUDVICEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI IOANNIS NEPOMUCENI NEUMANN, EPISCOPI PHILADELPHIENSIS, E CONGREGATIONE SANCTISSIMI REDEMPTORIS.

Super dubio

An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?

Quod praeclara haec super heroicis venerabilis Servi Dei Ioannis Nepomuceni Neumann virtutibus Causa, quae perdifficilis visa fuerat solutionis, quaeque idcirco omnem fere spem progrediendi ad ulteriora deponere fuerat coacta, intermissum resumere potuerit actorum cursum eoque subinde adduci, ut optatum sortita iam fuerit exitum, hoc intrinsecae suimet bonitati acceptum in primis ipsa debet referre, postmodum autem Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papae XV.

Qui inde a primo, quem, post promulgatum decretum super heroicis virtutibus venerabilis Servi Dei Ioannis Baptistae a Burgundia, habuit, sermone, et alias deinceps, prout opportune monebat locus, in causis nominatim item super virtutibus venerabilium Servorum Dei Antonii Mariae Gianelli et Marcellini Iosephi Benedicti Champagnat, quid sit, in quo christianorum virtutum consistere debeat heroicitas, Angelici Doctoris maxime innixus doctrina, et Benedicti XIV, sacri huius fori magistri, Suique in Bononiensi sede et in Petri cathedra, immortalis memoriae Praedecessoris, fretus auctoritate, e proposito est persecutus; ex eisque, quibus heroica virtus coalescit, elementis, quodnam praecipuum sit habendum adeo, ut sine illo nulla dari possit heroicitas, enucleavit posuitque in aperto; illudque in una dumtaxat situm sit oportet fideli, iugi et constanti proprii status munerum et officiorum perfunctione. Quumque praefato potissimum ex capite ista, quae super heroicis pariter virtutibus, abhinc decennium et ultra, inita fuit disceptatio, in non paucas inciderit difficultates dissentientesque experta fuerit amplissimos sacri huius Ordinis suffragatores, optime se gessit

egregius, quem causa nacta fuit, Patronus, cum quae, tam claro tamque excelso admoto et praelucente lumine, commonstrata sibi fuerat, eam animo magno, confidenti et alacri ingressus est viam. Haec namque, dum in altera praeparatoria Congregatione ad ulteriora pandidit aditum, in postremo, quod proxime subsecutum est, certamine peperit victoriam; quandoquidem quae duo, sive circa probationum instructum sive circa totius Causae summam, praestanda erant, haec praestitisse dicendi sunt actores.

Sane, quae in medium proferuntur probationes, dotibus a iure requisitis esse praeditas, clare, distincte et explanate iidem ostendere, suo praeeunte sedulo experrectoque Patrono, connisi fuerunt actores, quippe qui oblatam sibi nullam siverunt elabi occasionem, quin caute patienterque, semel iterumque adnotarent, facta, quae paulo ante describenda curaverant, ab oculatis enarrari testibus, eisque auritos quandoque accedere nec non documenta, sicut nempe statuunt iubentque conditae leges. Hac via et ratione iustum atque legitimum causae praesto esse iuridicum fundamentum, planum facere dum sategerunt illi, insimul ad heroicarum virtutum, de quibus in praesentiarum agitur, necessariam accurandam probationem animum viresque suas converterunt. Quo autem facilius quis posset aequo iustoque pretio singula aestimare facta, quae iudicialibus consignata sunt tabulis, hoc aptissimum ipsis visum est consilium, illudque propterea exsecuti constanter fuerunt, videlicet res a Dei Famulo gestas sic distribuere, ut unicuique vitae stadio variisque ab eodem susceptis et adimpletis muneribus officiisque propria responderet peculiaris quaedam factorum series. Quod quidem quantum contulerit ad rectum de heroicitate virtutum exercendum iudicium, exinde dignoscere fas est fermeque dimetiri, quod scilicet necessitate quadam factum sit, ut, nonnisi habita ratione circumstantiarum, iudicium ipsum, prout eiusdem fert flagitatque natura, instituere datum fuerit atque absolvere. Ex eadem insuper inita servataque disceptationis methodo illud etiam percommode contigit, ut perspicuum quoque fieret, quae quotque in christianae perfectionis itinere, quod mature admodum venerabilis Ioannes Nepomucenus arripuerat, de die in diem, de virtute in virtutem fecerit ille progressiones; in ista enim animi comparatione, qua quis movetur ad perfecte agendum, omnem manifesto se prodere heroicam virtutem, communiter theologi docent atque sacrorum canonum interpretes; accommodateque suadent haec celebris Rosignolii verba: *Ratio conservandae virtutis est eius perpetuus usus et exercitatio; est enim virtus talentum illud evangelicum, quod nullo modo otiosum relinqui permittit Deus. Quare, ut obeantur virtutum officia, summopere*

vigilandum est, omnisque, quae offertur, occasio, avide arripienda; siquidem in virtutis curriculo qui non pergit, regreditur (apud Benedict. XIV, lib. III, cap. XXI, num. 11).

Ita, allatis iterum et prope probeque inspectis Famuli Dei actionibus et operibus, eorumque agnita praesertim et congrua statuta aestimatione, iuxta criteria a Benedicto XIV aliisque scriptoribus in hac peculiari rerum disciplina peritissimis, tradita, nedum, contra atque prima fronte videri potuit, planam et expeditam sese perhibuit causae huius diiudicatio, verum et, quibus eadem intus pollebat et pollet, emerserunt apertamque in lucem prodierunt praestantia atque dignitas. Quamobrem, huc quum deductus sit sermo, benemerentissimae Congregationi Sanctissimi Redemptoris licet gratulari, utpote quae, recentior potius quum esset aetate, praeter Parentem legiferum Ecclesiaeque Doctorem, virum nomine et sanctitate celeberrimum, Alfonsum Mariam de Ligorio, duobus quoque suis gloriatur alumnis, quibus supremi Sanctorum iam decreti sunt honores, sanctis nimirum Gerardo Maiella et Clemente Maria Hofbauer, aliisque non paucis ex eadem legiferi Patris disciplina profectis eiusque spiritu imbutis et eruditis, quorum penes sacram rituum Congregationem beatificationis agitantur Causae, eosque inter venerabilis exstat atque eminet Ioannes Nepomucenus Neumann, cuius de heroicis virtutibus, plures ante annos, institutae quaestioni strenue invicteque decertantes, bene adiuvante Deo, evicerunt actores, ut tandem finem imponeret generalis, quae, die vigesima nona superioris mensis, coram Sanctissimo Domino nostro coacta fuit Congregatio. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, Causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est dubium: ***An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia, earumque adnexis venerabilis Servi Dei Ioannis Nepomuceni Neumann, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?*** Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores suas ex ordine protulerunt sententias, quibus tamen laeto intentoque animo auditis et perpensis, Sanctissimus Dominus noster supremum Suum iudicium de more prorogandum duxit, cunctosque, qui aderant, est adhortatus, ut interea Secum funderent preces, ad supernum promerendum auxilium, quod caelestis consilii Eum efficeret compotem. Quumque postmodum mentem Suam patefacere statuisset, hodiernam elegit diem Dominicam tertiam Adventus, quae a recurrente Missae introitu nomen habet *Gaudete*. Eapropter, Sacris devotissime operatus, ad Vaticanas aedes arcessiri iussit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Por-

tuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum Causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia, earumque adnexis, venerabilis Servi Dei Ioannis Nepomuceni Neumann, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur.*

Hoc decretum publici iuris fieri, et in acta sacrorum rituum Congregationis referri mandavit tertio idus decembres anno MCMXXI.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA OFFICIORUM

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA

DECLARATIO

DE ADDITIONE VARIARUM LECTIONUM IN EDITIONIBUS VERSIONIS VULGATAE NOVI ET VETERIS TESTAMENTI.

In Praefatione ad Lectorem editionis Clementinae versionis Vulgatae Sacrarum Scripturarum legitur:

« Porro in hac editione nihil non canonicum... nullae ad marginem « concordantiae (quae posthac inibi apponi non prohibentur) nullae notae, « nullae variae lectiones, nullae denique praefationes... Sed sicut Apo- « stolica Sedes industriam eorum non damnat, qui concordantias loco- « rum, varias lectiones, praefationes S. Hieronymi et alia id genus in « aliis editionibus inseruerunt; ita quoque non prohibet, quin, alio « genere characteris, in hac ipsa Vaticana editione eiusmodi adiumenta « pro studiosorum commoditate atque utilitate in posterum adiiciantur; « ita tamen, ut lectiones variae ad marginem ipsius textus minime adno- « tentur ».

Quum autem sint qui putent ultimis hisce verbis prohiberi additionem variarum lectionum non solum in margine laterali, verum etiam in inferiore seu ad calcem textus, quaesitum est a Pontificia Commissione Biblica: utrum liceat in editionibus versionis Vulgatae tam Novi quam Veteris Testamenti lectiones varias aliave huiusmodi studiosorum adiumenta ad calcem textus adiicere?

Re examinata, Pontificia Commissio Biblica respondit:

Affirmative.

Quam resolutionem Ssmus Dominus Noster Benedictus Pp. XV in audientia diei 17 novembris 1921 adprobare dignatus est.

† Henricus Laurentius Janssens, O. S. B., Ep. Bethsaiden.
Consultor ab Actis.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

NOTA DELLE CONGREGAZIONI DEI SACRI RITI DA TENERSI NELL'ANNO 1922

1. - *17 gennaio.* Congregazione Ordinaria.
2. - *31* » Congregazione terza Preparatoria sopra le virtù della Venerabile Serva di Dio Maddalena di Canossa.
3. - *14 febbraio.* **Congregazione Generale** sopra le virtù della Ven. Serva di Dio Teresa Verzeri.
4. - *7 marzo.* Congregazione Antipreparatoria sopra i miracoli della Venerabile Serva di Dio Suor Teresa del Bambin Gesù.
5. - *21* » Congregazione Ordinaria.
6. - *4 aprile.* Congregazione Antipreparatoria sopra i miracoli del Venerabile Servo di Dio Roberto Card. Bellarmino.
7. - *2 maggio.* Congregazione Preparatoria sopra le virtù della Ven. Serva di Dio Maria Eufrasia Pelletier.
8. - *16* » **Congregazione Generale** sopra le virtù del Ven. Servo di Dio Pietro Giuliano Eymard.
9. - *30* » Congregazione Ordinaria.
10. - *13 giugno.* Congregazione Preparatoria sopra le virtù del Ven. Servo di Dio Fr. Mariano da Rocca Casale.
11. - *20* » Congregazione Ordinaria Particolare.
12. - *27* » **Congregazione Generale** sopra le virtù della Ven. Serva di Dio Giovanna Antida Thouret.
13. - *4 luglio.* Congregazione Ordinaria.
14. - *18* » Congregazione Preparatoria sopra i miracoli del Ven. Servo di Dio Michele Garicoïts.
15. - *8 agosto.* Congregazione Antipreparatoria sopra le virtù della Venerabile Serva di Dio Bernarda Soubirous.
16. - *24 ottobre.* Congregazione Antipreparatoria sopra i miracoli del Venerabile Servo di Dio Andrea Uberto Fournet.
17. - *14 novembre.* Congregazione Ordinaria.
18. - *21* » Congregazione Antipreparatoria sopra i miracoli del Venerabile Servo di Dio Antonio Maria Gianelli.
19. - *29* » **Congregazione Generale** sopra le virtù del Ven. Servo di di Dio Fr. Francesco da Camporosso.
20. - *12 dicembre.* Congregazione Ordinaria Particolare.
21. - *19* » Congregazione Preparatoria sopra le virtù del Ven. Servo di Dio Fratel Benilde.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietto della Segreteria di Stato, in data 29 dicembre 1921, il Santo Padre si è degnato di nominare Mons. Carlo Cremonesi, Arcivescovo titolare eletto di Nicomedia, *Suo Elemosiniere Segreto*.

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Protonotari apostolici ad instar participantium:

12 novembre 1921. Monsig. Antonio Chimenti, della diocesi di San Sepolcro.
24 » » Monsig. Tommaso Halabia, Procuratore del Patriarcato Siro d'Antiochia in Roma.
28 » » Monsig. Ignazio Seipel, dell'archidiocesi di Vienna.
3 dicembre » Monsig. Vincenzo Damiani, dell'archidiocesi di Manfredonia.

Prelati Domestici di S. S.:

16 marzo 1921. Monsig. Giovanni Squeri, della diocesi di Piacenza.
20 ottobre » Monsig. Giovanni F. Noll, della diocesi di Fort-Wayne.
28 » » Monsig. Giovanni C. Thompson, della diocesi di Harrisburg.
» » » Monsig. Adam Christ, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Luigi Meuwese, della medesima diocesi.
29 » » Monsig. Andrea Arcoverde Albuquerque Cavalcanti, della archidiocesi di Rio Janeiro.
5 novembre » Monsig. Emanuele Maria Camargo, della diocesi di Bogotà.
» » » Monsig. Giuseppe Eusebio Diaz, della medesima diocesi.
10 » » Monsig. Nicola Daleggio, della diocesi di Sira.
11 » » Monsig. Antonio Piegay, della diocesi di Alexandria (*U. S. A.*).
24 » » Monsig. Francesco Raimondo Da Cunha Pedrosa, dell'archidiocesi di Olinda e Recife.
» » » Monsig. Ludovico Lazzaro Perruchot, della diocesi di Monaco (Principato).
25 » » Monsig. Francesco P. Mac Manus, della diocesi di Des Moines.
27 » » Monsig. Alfredo Ernesto Petit, della diocesi di Nancy.
29 » » Monsig. Antonio Rocchetti, dell'archidiocesi di Fermo.
30 » » Monsig. Edoardo d'Alton, dell'archidiocesi di Tuam.
» » » Monsig. Tommaso Macken, della medesima archidiocesi.
6 dicembre » Monsig. Pasquale Balsamo, dell'archidiocesi di Napoli.

6 dicembre 1921. Monsig. Giovanni Hagan, Rettore del Collegio Irlandese in Roma.
7 » » Monsig. Antonio Okolo-Kulak, dell'archidiocesi di Mohilew.
10 » » Monsig. Edoardo Leone Lancelle, dell'archidiocesi di Parigi.
» » » Monsig. Ludovico Prunel, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Ernesto Reymann, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Arsenio Rimbault, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Oronzo Durante, della diocesi di Lecce.
» » » Monsig. Francesco Saverio Greco, della medesima diocesi.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

28 novembre 1921. Al sig. Giorgio Alting von Geusan, del Regno di Olanda.
10 dicembre » Al sig. Carlo Houëtte, dell'archidiocesi di Parigi.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

25 novembre 1921. Al sig. generale Agha Petros.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

4 giugno 1921. Al sig. prof. Enrico Lalou, della archidiocesi di Parigi.
3 agosto » Al sig. dott. Giuseppe Antolin del Cueto, della diocesi di Avana.
19 ottobre » Al sig. marchese Vittorio Quesada di San Sebastiano, della archidiocesi di Cagliari.
5 novembre » Al sig. Nicola Santovetti, della diocesi di Frascati.
25 » » Al sig. Rodolfo Ferrari, della diocesi di Como.
» » » Al sig. barone Alberto Trocchi, della diocesi di Civita Castellana.
5 dicembre » Al sig. Giuseppe Barca, della diocesi di Bergamo.
10 » » Al sig. Federico Lemaitre, dell'archidiocesi di Parigi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

18 novembre 1921. Al sig. Roberto Guglielmo Rodgers, del Vicariato Apostolico della Birmania Settentrionale.
21 » » Al sig. Salvatore Camera d'Afflitto, dell'archid. di Napoli.
» » » Al sig. Costantino Fargiallah, del Patriarcato di Cilicia degli Armeni.

21 novembre 1921. Al sig. dott. Baldassare Melconian, del medesimo patriarcato.
» » » Al sig. dott. Teodoro Hovaghimian, del medesimo patriarcato.
22 » » Al sig. Teofilo Klem, della diocesi di Strasburgo.
23 » » Al sig. Deodato Bucher, della diocesi di Coira.
26 » » Al sig. Francesco Ludovico Giovanni Lourijsen, della diocesi di Harlem.
» » » Al sig. Enrico Reijners, della archidiocesi di Utrecht.
1 dicembre » Al sig. Nicola Coelati-Rama, della diocesi di Mantova.
10 » » Al sig. Enrico Edmondo Lesage, dell'archidiocesi di Parigi.
16 » » Al sig. Giovanni Lijnkamp, della diocesi di Harlem.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

24 ottobre 1921. Al sig. Pietro Caminha, della diocesi di Pelotas.
25 novembre » Al sig. Rustem Nedjib.
6 dicembre » Al sig. architetto Raffaele Mazzetti, di Roma.
» » » Al sig. Francesco Saverio Rubenbauer, dell'archidiocesi di Monaco di Baviera.
» » » Al sig. Filippo Cosmelli, di Roma.
» » » Al sig. Romolo Finocchi, di Roma.
11 » » Al sig. cav. Giuseppe Gonnella, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

23 novembre 1921. Al sig. Alessandro Roesle-Boesch, della diocesi di Coira.
6 dicembre » Al sig. Attilio Pellegrini, di Roma.
» » » Al sig. Umberto Randanini, di Roma.
» » » Al sig. Saverio Tagliapietra, di Roma.
16 » » Al sig. Enrico Van Heeswijk, della diocesi di Harlem.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

11 ottobre 1921. Monsig. Giacomo Herr, della diocesi di Limburgo.
21 novembre » Monsig. Giuseppe Tisò, della diocesi di Nitria.
» » » Monsig. Giuseppe Vallero, dell'archidiocesi di Torino.

22 novembre 1921. Monsig. Filippo Mantero, dell'archidiocesi di Genova.
29 » » Monsig. Raffaele Alvarez, dell'archidiocesi di Guatemala.
3 dicembre » Monsig. Vitantonio Chiantera, della diocesi di Monopoli.
» » » Monsig. Adriano Dienes, della diocesi di Cassovia.
» » » Monsig. Vito Lattanzi, dell'archidiocesi di Bari.
7 » » Monsig. Antonio Pizzirani, dell'archidiocesi di Bologna.
15 » » Monsig. Nicola Margiotta, dell'archidiocesi di Taranto.
» » » Monsig. Gioacchino Sansonetti, della diocesi di Lecce.
» » » Monsig. Paolo Furia, di Roma.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerario di S. S.:

30 novembre 1921. Il sig. Carlo J. Munich, dell'archidiocesi di Westminster.
14 dicembre » Il sig. marchese Benedetto Arditi, della diocesi di Ugento.
15 » » Il sig. Michele Valeriano Finat, della diocesi di Malaga.
19 » » Il sig. visconte Felice d'Arjuzon, dell'archidiocesi di Parigi.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

21 novembre 1921. Monsig. Giovanni Pöstényi, della diocesi di Nitria.
28 » » Monsig. Bartolomeo Tucci, della diocesi di Penne e Atri.
29 » » Monsig. Guglielmo Frings, dell'archidiocesi di Colonia.
6 dicembre » Monsig. Alessandro Castagnino, della diocesi di Chiavari.

Cappellani Segreti d'onore di S. S.:

23 dicembre 1921. Monsig. Raffaele Pisapia, della diocesi di Cava e Sarno.
» » » Monsig. Salvatore Atonna, della medesima diocesi.

NECROLOGIO

8 luglio 1921. Monsig. Carlo D'Amour, Arcivescovo di Cujabà.
28 dicembre » Monsig. Guglielmo Kelly, Vescovo di Geraldton.
30 » » Monsig. Tommaso Grace, Vescovo di Sacramiento.